

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4555/24
28.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Петровић, адвокат из Београда, Булевар ослобођења 152/21, против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Владо Павићевић, адвокат из Београда, Проте Матеје 39, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године, након одржане и закључене главне расправе пред другостепеним судом дана 28.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиоца АА којим је тражено да се обавезу тужени ББ и ВВ да тужиоцу солидарно исплате износ од 4.287.484,30 динара на име изгубљене зараде са законском затезном каматом од 30.03.2021. године до исплате.

Свака странка сноси своје трошкове целог поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, тако што су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде штете због прекида рада у локалу у улици ... у ... солидарно исплате на име трошкова уређења локала у улици ... у ... износ од 3.794.717,25 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде штете због прекида рада у локалу у улици ... солидарно исплате на име изгубљене добити износ од 4.287.484,30 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете солидарно исплате преко досуђеног ставом другим изреке од 4.287.484,30 динара, а до траженог износа од 5.657.086,00 динара, износ од још 1.369.601,00 динара са законском затезном каматом почев до 31.12.2018. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 1.464.559,00 динара са законском

затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Против наведене пресуде и то одлуке из става првог, другог и четвртог изреке, тужени су благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога, па је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3556/21 од 23.03.2022. године, донете након одржане и закључене главне расправе, ставом првим изреке потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године у делу става првог изреке којим су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде штете поводом трошкова уређења локала у улици ... у ... солидарно исплате износ од 486.366,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2021. године до исплате и у том делу жалба тужених одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године у ставу другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца АА којим је тражено да се обавезу тужени ББ и ВВ да тужиоцу солидарно исплате износ од 4.287.484,30 динара на име изгубљене зараде са законском затезном каматом од 30.03.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке укинута је пресуда Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године у преосталом делу става првог изреке и одбачена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете поводом трошкова уређења локала у улици ... исплате износ од још 3.308.351,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2021. године до исплате, као разлике између тражених 3.794.717,25 динара и досуђених 486.366,00 динара. Ставом четвртим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става четвртог изреке пресуде Вишег суда у Београду П 866/17 од 30.03.2021. године, тако што свака странка сноси своје трошкове поступка, против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући је у ставу другом и четвртог изреке, па је решењем Врховног суда Рев 9019/22 од 01.02.2024. године укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3556/21 од 23.03.2022. године у ставу другом и четвртог изреке и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући правилност пресуде у побијаном, преосталом делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), који се примењује на основу члана 506 став 2 истог закона, а по одржаној расправи пред другостепеним судом у смислу члана 383 став 4 ЗПП, Апелациони суд је оценио да је жалба тужених основана.

У овој парници је 24.09.2015. године донета пресуда која је потврђена од стране Апелационог суда у Београду пресудом Гж 1048/16 од 09.02.2017. године и то у делу којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде материјалне штете исплате износ од 591.271,84 динара на име трошкова опреме у ...у ... и износ од 2.337.068,19 динара на име вредности опреме у ..., све са законском каматом почев од 30.10.2014. године, док је у преосталом делу, којим је тражена накнада материјалне штете и то у износу од 1.535.185,44 динара на име преосталог материјала и износа од 270.225,64 динара на име трошкова уређења локала у ..., као и за исплату износа од 11.002.908,91 динара на име измакле користи, те за трошкове поступка, првостепена пресуда укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење у укинutom делу.

Одлучујући о жалби тужених, Апелациони суд је нашао да су испуњени услови предвиђени чланом 383 став 4 ЗПП, те одржао расправу на којој су прочитани сви записници са изведеним доказима, у смислу члана 331 ЗПП, те је након оцене свих изведених доказа у току првостепеног и другостепеног поступка у складу са одредбом члана 8 ЗПП и поступајући у свему по налогу из решења Врховног суда Рев 9019/22 од 01.02.2024. године, утврдио да су 08.02.2001. године СУР “...” из ..., чији је власник овде тужилац, као закупац и тужени ББ, у својству закуподавца, закључили уговор о закупу. Предмет уговора о закупу је пословни простор-локал у ... у ..., који је својина туженог ББ. Уговором је предвиђено да закуп почиње да тече 15.02.2001. године, те да ће закупац у предметном локалу обављати своју пословну делатност и да закупнина износи 300 дем, као и да је обавеза закупца да унапред плати закупнину за првих 6 месеци (почев од 15.02.2001. године до 15.08.2001. године), с тим да се уговор закључује на период од 5 година, дакле до 15.02.2006. године. Парничне странке су по закључењу уговора усмено договориле да цена закупа износи 1.000 дем месечно. У тренутку закупа локала исти је био изграђен, са уведенем водом и електричном енергијом. У име тужиоца закупнину је плаћала његова мајка ГГ, док је тужени ВВ, син туженог ББ, предузимао радње поводом закљученог уговора о закупу, када његов отац, овде тужени ББ, није био у ... Тужилац је предметни локал користио до 15.03.2002. године, када је исти престао да користи јер су га у томе онемогућили тужени, с обзиром да је тужени ВВ наведеног дана, без претходног отказивања уговора, деложирао запослене у локалу и променио кључ на улазним вратима локала, чиме је одузео државину локала, при чему је у локалу остала опрема тужиоца, који је претходно извршио адаптацију простора ради привођења намени локала за прављене америчких крофница и брзе хране.

Према признаници од 01.02.2001. године произилази да је тужилац исплатио туженом ББ закупнину за период од 6 месеци почев од 05.02.2001. године у укупној висини од 6.000 дем, а у писменој изјави од 27.06.2002. године пописане су ствари које су остале у локалу, док се из дописа пуномоћника парничних странака из 2002. године утврђује да је тужилац обавештен да може да преузме своје ствари које су се налазиле у локалу. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке утврђено је да је тужилац по закључењу уговора изводио радове ради привођења намени тог локала, да је обрадио зидове на посебан начин и купио потребне покретне ствари према намени за коју је локал отворен, те уградио светлећу рекламу и извршио уградњу вентилације. У марту месецу 2002. године тужени су из предметног локала насилно деложирали тужиоца и све његове раднике, при чему је тужени ВВ онемогућио мајци тужиоца и радницима да користе локал и искључио све уређаје који су том приликом били укључени, а потом заменио браву на улазним вратима локала. Из исказа туженог ВВ утврђено је да је тужени, по налогу свога оца, овде туженог ББ, преузимао закупнину за предметни локал у периоду када је његов отац био одсутан из земље, те да је закупнина износила 1.000 евра месечно, као и да је мајци тужиоца ГГ поручивао да је потребно да плати рачуне за утрошену ел.енергију и комуналије, али да исте нису плаћене. Из исказа туженог ББ утврђено је да је предметни локал површине 22,5 м2 и да су у моменту када је локал издат тужиоцу у истом биле постављене плочице и направљен мокри чвор, а да је тужилац, по закључењу уговора, локал привео намени – продаји брзе хране, те направио шанк од млевеног камена, поставио витрину и пећ за пилетину, на једном делу су стављене плочице на зид. У периоду када је локал био под закупом, тужилац није плаћао воду, струју и остале обавезе проистекле из коришћења локала, а

постојао је проблем и око наплате закупнине јер се стално каснило са плаћањем, осим за 6 месеци за које је закупнина дата унапред. Дана 15.03.2002. године његов син, овде тужени ВВ га је обавестио да имају проблем са плаћањем закупнине за март месец 2002. године, а од тога дана купац више није користио локал, након чега је промењена брава на улазу локала. Тужени ББ је преко свог пуномоћника - адвоката ..., позвао ГГ, мајку овде тужиоца, која је учествовала у преговорима у име тужиоца, да преузме ствари из локала, што иста није учинила, због чега их је пребацио у магацин у ... и о томе обавестио тужиоца. Наведено је утврђено и саслушањем у својству сведока ГГ, која је изјавила да је изражена понуда тужиоцу да се врати опрема, али да на то нису пристали јер је опрема била оштећена и више није имала функцију, нити значај. Из исказа сведока ДД утврђено је да је радио у предметном локалу до марта 2002. године, када је престао да ради јер и сам локал више није радио. Био је присутан у локалу када је дошло до сукоба између мајке тужиоца и туженог ВВ, а због истог је био и у станици милиције, како би иста пријавила туженог. Промет у локалу почео је да пада од децембра 2001. године до марта 2002. године. Из исказа сведока ЂЂ утврђено је да је радила у локалу по његовом отварању неких пет-шест месеци и да су у локалу продавани сендвичи, крофне и пилећи ражњићи, да крофне нису прављене у радњи, већ да су их доносили у количини од 20 до 25 комада дневно и чекали да се исте продају, а непродате крофне враћали. Продаја тих крофни била је јако слаба, те би се продало евентуално 5 крофни дневно, а по сећању означеног сведока често је долазио тужени ББ како би опоменуо купца да плати рачуне за струју и ренту.

Применом одредбе чана 8 у вези са чланом 331 ЗПП, у означеном делу искази парничних странака и наведених сведока су прихваћени у целости, јер су у међусобној сагласности са свим осталим изведеним доказима.

Према налазу и мишљењу Комисије судских вештака економско-финансијске струке од 20.01.2021. године, који је урађен на основу података добијених од Пореске управе и која је имала у виду просечну добит коју је остваривао исти или сличан угоститељски објекат у периоду од 3 године и 11 месеци, те је утврђена висина добити коју би по редовном току ствари остварио угоститељски објекат у ул..., која би за период од 15.03.2002. године – 15.02.2006. године износила, према ценама на дан вештачења, укупно 4.287.484,30 динара. Приликом изјашњења на примедбе странака, Комисија судских вештака је у поднеску од 17.02.2021. године навела, да у списима предмета нема параметара о ранијем пословању предметног објекта, као што су број запослених, уплаћивање доприноса, пореза и других показатеља пословања.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима – ЗОО (Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/03 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/20), прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је надокнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 155 истог закона, прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета). Чланом 189 ставом један истог закона, прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле

користи, док је ставом два и три истог члана прописано да се висина накнаде штете одређује према ценама у време доношења одлуке и при оцени висине измакле користи узима се у обзир само добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Наиме, измакла корист или изгубљена добит је вид материјалне штете коју оштећени трпи због штетникове радње или пропуштања, и да би оштећени остварио право на накнаду штете у виду изгубљене добити потребно је да је извесно да би он ту корист остварио, при чему није меродавно оно што сам оштећени очекује, него објективна могућност стицања добити према редовном току ствари, или према посебним околностима, које се нису оствариле, јер је њихово остварење спречено штетниковом радњом.

Одлучујући о преосталом захтеву тужиоца за накнаду штете у виду измакле користи, Апелациони суд је, имајући у виду одредбу члана 189 став 3 ЗОО, којом је одређено да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем, оценио да је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 4.287.484,30 динара на име изгубљене добити неоснован јер тужилац, на коме је терет доказивања сагласно члану 231 ЗПП, није доказао да би према редовном току ствари могао основано очекивати зараду у траженом износу, с обзиром да је из исказа саслушаних сведока ДД и ЋЋ несумњиво утврђено да је од децембра 2001. године дошло до пада пословања локала, те да у марту 2002. године фактички локал није ни радио, односно остваривао је минималну зараду, због чега је овај суд закључио да тужилац није био заинтересован да настави са радом локала. Такође, висина измакле користи утврђена је из налаза судског вештака према упоредним зарадама локала сличне врсте, иако је утврђено да се предметни локал бавио само производњом америчких крофница и сендвича, при чему тужилац није испуњавао своју законску обавезу о пријави прихода и вођења пословних књига из којих би се несумњиво утврдила зарада у периоду у коме је локал радио, јер према налазу и изјашњењу Комисије судских вештака, нема параметара о ранијем пословању локала, као што су број запослених, уплаћивање доприноса, пореза и других показатеља пословања, а на које околности је тужилац био дужан приложити доказе, а што исти није учинио, јер је на истом терет доказивања, у смислу одредбе члана 231 ЗПП.

Из наведених разлога, овај суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за примену члана 189 ЗОО, због чега је неоснован захтев тужиоца којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 4.287.484,30 динара на име изгубљене зараде са законском затезном каматом од 30.03.2021. године до исплате.

Са свега изложеног, применом члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Имајући у виду целокупан делимични успех тужиоца у спору, односно успех са појединим тужбеним захтевима, то је овај суд, применом члана 153 став 2 ЗПП, одлучио да свака странка сноси своје трошкове целокупног поступка, због чега је применом члана 165 став 2 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић